

Tähtien synty

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Päivän kehrä veestä nousi,
taivonrannasta kohosi,
meren suuresta sylistä,
kehdosta avaran aavan.

Meri lausui viivytellen
unisena kullallensa:
Jää oi armahain mun luokse,
vielä lämmitä viluista,
anna hehkusi hyväily.

Pahoitellen virkkoi päivä,
lohdutti viluista vettä:
Rauhassa rakas voit olla.
Pitkä on minulla retki,
kauas kulkuni komea,
yli laajan taivonkannen.
Vaan on taivallus takana
illan vihdoin koittaessa
sinun suurille selille.
Silloin luoksesi mä saavun,
sinua hellästi hyväilen.

Mitä teen mä kulkeissasi,
meri kullalta kyseli,
kaihoisasti tiedusteli.

Kuvaani povessa kannat,
lämmittelet loistossani,
säteitäni heijastelet,
kun mä taivasta ajelen,
yllä aaltojen aherran,
puolesta kesäisen luonnon,
eloviljojen edestä.

Lähti kehrä taisteluhun,
vastassa hämärän valta,
myrskypilvien vihurit.

Voiman sai hän rakkaudesta,
kaipauksen kuohupäistä,
sielusta meren sinisen,
lääkkehestä lemmen lämmön,
joka aalloista kuvastui.

Paetkaamme päivän tieltä,

Tähtien synty

Kirjoittanut Paavo Turakainen

puhuivat peläten pilvet.
Sillä säillä sähköyväinen,
peitsi valkean valama,
miekka liekin lääkitsemä,
meren kuohuissa karaistu.

Päätyi vihdoon päivän retki,
taukosi tulisen taival.
Sai sylihin rakkaimpansa,
jo päivä merehen vaipui.
Painoi suudelman sulavan
huulille odottaville
huomassa avaran aavan.

Polttavista suudelmista,
meren kuumasta sylistä,
lensi pirskehet tuhannet,
pisarat lukemattomat,
matkoja mitattomia
avaruuden tyhjiöihin.

Niistä syntyi tähtitaivas,
tuikahti tuliset tuikut.
Kuu hut kasvoi hellyydestä,
lämmöstä rakastavaisten.

Öinen taivas ainaisesti
symboli on rakkautensa.

Oiva ohje on se meille
aidosta ja oikeasta
lämpimästä rakkaudesta,
lemmestä todellisesta,
totesivat mies ja nainen,
tarkkailijat tähtitarhan,
asujat avaran alla.

Vaan miten on täällä laita
lähimmäisenrakkauden,
huoli huonompiosaisten?

Virike runoon on saatu Eino Leinon pienestä proosatarinasta "Meri ja päivä" (Päiväperhoja, Kootut teokset VIII, 1927).